

PROLOG

PETNAJST LET PRED ZAČETKOM NAŠE ZGODBE

Nekoč predavnimi časi sta v Zahodni Virginiji izginila dva dečka. Bil je maj in med šolskim končnim izletom v gozd Rdeči vran se je za njima izgubila vsaka sled.

Tako dolgo ju ni bilo, da so ljudje nehali govoriti, da sta »pogrešana«, saj to pomeni nekaj začasnega, in so rekli samo še, da sta »izgubljena«. Pogrešane otroke iščeš. Za izgubljenimi žaluješ.

Novembra so bili plakati o pogrešanih dečkih pod zaščitnim pleksi steklom na reklamnem panoju pred gozdom Rdeči vran že obledeli in nagrbančeni. Maggie in Tom sta jih med iskanjem zemljevida poti opazila in se spomnila, da sta že čisto pozabila na izgubljena dečka. Tako namreč to gre. Naprej si pogrešan. Nato si izgubljen.

In potem pozabljen.

Maggie na zgodbo ni bila preveč pozorna niti takrat, ko je bila novica še sveža. Tisto jutro, ko je stala pred reklamnim panojem, medtem ko si je Tom zavezoval čevlje, si je prvič zares ogledala njuni fotografiji. Eden je imel svetle lase in je bil videti, kot da se ne zna smehljati, drugi pa je bil rdečelas in se je domišljavo muzal. Razredni klovn in njegov tihi kompanjon, je domnevala.

Ralph Stanley Howell, rojen 15. 6. 1992, 163 cm, 53 kg. Belopolt. Svetli lasje. Modre oči.

Jeremy Andrew Cox, rojen 28. 5. 1992, 168 cm, 58 kg. Belopolt. Rdeči lasje. Rjave oči.

»Ali teh fantov niso nikoli našli?« je vprašal Tom.

»Ne. In najbrž ju tudi nikoli ne bodo.« Maggie je bila medicinska sestra, in ker je že videla najhujše, je vedela, da lahko tudi pričakujejo najhujše. Če sta izginila v Vranu, obstaja velika verjetnost, da sta umrla že prvo ali drugo noč. Če nista izginila, temveč ju je nekdo ugrabil, kot so nekateri ugibali ... potem sta si najbrž želela, da bi bila mrtva. Tega Tomu ni hotela reči. Bila sta šele na četrtem zmenku in ni hotela pokvariti vzdušja.

Z roko v roki sta se sprehodila po glavni poti do razgledne točke. Pod in pred njima je ležal tihi gozd v lepih jesenskih barvah. Drevesa so se dvigala in spuščala v neskončnih valovih, kot gozdni ocean, v katerem sta utonila Ralph in Jeremy.

Preden sta zapustila razgledno točko, je Tom posnel nekaj fotografij z digitalnim fotoaparatom. To je bil zadnji dan, ko ga je še imel. Pozneje so mu ga vzeli policisti in nikoli ga ni dobil nazaj.

Po dveh urah hoje, ko sta bila že premočena od znoja, sta prispela do Škratovih slapov v skriti soteski globoko v gozdu, kjer je zrak vedno dišal po mahu in hladnem dežju, skale pa so spominjale na močicljce s čudno zverženimi obrazi. Maggie je počepnila zraven enega od škrtov in se spačila, ko jo je Tom fotografiral.

»Lepo.« Zasmejal se je.

»Sem bila dovolj grda?« je vprašala in vstala.

»Odvratna.«

Ko ji je pomagal sestopiti, se je nekaj kamnov z vrha soteske skotalilo čez slap in nenadoma glasno pljusnilo v vodo za njo. Maggie je poskočila.

»Presneto,« je rekel Tom, jo močno držal ter se oziral navzgor in naokrog. »Si v redu?«

»Ja. Sem. Mi pokažeš slike?«

Dal ji je fotoaparat in ogledala si je fotografije. Na prvi je bil njen obraz zraven skalnatega škrata. Na drugi je bil širši posnetek slapa. Na tretji pa ...

Maggie je priprla oči in gledala v zaslon.

»Kaj je?« je rekel Tom.

Pokazala mu je sliko na zaslonu fotoaparata. Slap v ozadju. Skalnato pečino, ki se je vzpenjala trideset metrov nad njo. In še nekaj.

Človeško senco.

S pogledom sta znova preletela pečino, a ni bilo nikjer ničesar. Škratovi slapovi so bili odmaknjeni od poti, toda ljudje so vedeli zanje in jih pogosto obiskovali. Še en pohodnik pač. Nič drugega.

Ko je Tom predlagal, da bi se vrnila, se je Maggie strinjala. Spet si je oblekla jakno in nadela nahrbtnik. Sklonila se je, da bi pobrala steklenico z vodo, in takrat ju je videla, kako se spuščata po hribu.

Sunkovito se je dvignila in otrpnila. Dvignila je roko, da bi Toma posvarila, naj molči in miruje.

»Kaj je narobe?« je zašepetal. Pokazala mu je.

Tiho je pristavila: »Onadva sta.«

In res sta bila onadva, izgubljena dečka.

Eden je stal skoraj vzravnano. Drugega je imel oprtanega čez rame. Bila sta brez majic, oblečena v petnajst centimetrov prekratke hlače, brez nogavic in čevljev. Bosa v gozdu sredi novembra?

Stoječi deček se je opotekal pod prijateljevo težo. Prepoteni rdeči lasje so se mu lepili na obraz. Deček na njegovih ramah je imel dolge svetle lase, ki so mu prosto viseli.

Tom se je odrinil, vendar ga je Maggie zgrabila za roko in ustavila. Zakaj? Še sama ni vedela. Nagonsko. Iz strahu. Zaradi srhljivega občutka, da sta prestopila mejo zgodbe, v katero nista spadala ...

Rdečelasec jo je pogledal v oči. Njegov pogled je bil resen. Preresen za njegovo starost. Pazljivo si je utiral pot po ozki stezici, potem pa šel mimo njiju, kot da ju ni, in odnesel drugega dečka do brega. Pokleknil je na eno koleno in ga narahlo položil na mehko zemljo, kamor je sijal osamljen sončni žarek.

Ko je Tom odprl usta, je Maggie odkimala. Rdečelasi deček je bil videti kot žival v pripravljenosti. Ena napačna beseda, pa bi jo morda ucvrl kot srnjak, odletel kot orel, izginil kot duh.

Drugi je imel odprte oči, vendar je bil očitno zmeden in omotičen. Poškodba glave?

Stala sta dober meter stran od dečkov in ju previdno motrila.

»Ima tvoj telefon signal?« je zašepetala.

Odprl je mobilni telefon na preklap in odkimal.

Svetlolasec je zastokal. Še preden ga je lahko ustavila, je Tom stekel k njima, pokleknil in segel proti dečku na tleh.

Zgodilo se je tako hitro, kot bi usekala kobra. Rdečelasec je zgrabil Toma za zapestje.

Tom je otrpnil. Maggie je hlastno vdihnila. Srce ji je razbijalo tako divje, da je mislila, da bo omedlela. Stekla je k Tomu.

»Jeremy,« je ostro izgovorila in skušala pretrgati urok.

Bil je namreč Jeremy, seveda. Jeremy Cox, čigar imena in obraza ne bo nikoli več pozabila. In če je bil on Jeremy, je bil drugi deček Ralph Howell.

Jeremy jo je pogledal.

»Vse je v redu, Jeremy,« je dejala. »Medicinska sestra sem.«

Tomovo zapestje je še vedno držal kot v primežu.

»Ti,« ji je rekel strogo kot kakšen odlikovan general. »Ne on.«

Prikimala je. Jeremy je izpustil Tomovo zapestje.

»Steci po pomoč,« je naročila Tomu. »Takoj. Pojdi!«

Ni ugovarjal. Videti je bilo, da mu je odleglo, ker se bo lahko umaknil iz situacije, ki je od njega zahtevala več, kot je zmogel dati.

Maggie je imela v nahrbtniku majhen paket prve pomoči, baterijsko svetilko in stetoskop. Preverila je Ralphove zenice in dihanje. Srčni utrip in telesno temperaturo. Vse dobro. Vse močno.

»Pomagaj mi ga prevaliti na bok,« je rekla. Ralph sta prevalila, da je lahko preverila, ali ima poškodovan hrbet. Vlažni listi so se mu prilepili na kožo. Enega za drugim je odlepila in razkrivala dolge, tanke brazgotine. Globoke praske živalskih krempljev? Srečanje z bodečo žico?

Dotaknila se je brazgotin. To so bile stare rane, že dolgo zaceljene. Nežno ga je znova položila na hrbet.

»Kam sta šla?« je vprašala Jeremyja.

Najprej je pogledal prijatelja, nato njo, in njegov kratek odgovor je bil dovolj zastrašujoč, da ga ni več ničesar vprašala.

»Daleč.«

Nato je Jeremy, ki je bil do takrat srhljivo miren, tiho zajokal. Olajšanje? Sreča? Ne. Z Ralphom so ju ravnokar našli. Zakaj je jokal, kot da je izgubil nekaj neznosno dragocenega?

Nato so prispeli reševalci in izrinili Maggie iz dogajanja.

Od daleč je opazovala, kako so opravljali svoje delo. Jeremy, ki ni več jokaj, je zavrnil nosila in ob Ralphu hodil iz gozda. Maggie in Tom sta jim tiho sledila kot zadnja udeleženca kakšne verske procesije.

Ko sta prišla na parkirišče, je bila vojska že zbrana. Deset policijskih avtomobilov. Deset gasilskih tovornjakov. Štiri reševalna vozila za dva dečka. Vsi so hoteli videti to predstavo.

Maggie je s Tomom ob strani tiho gledala, kako so reševalci naložili Ralpha Howella v reševalno vozilo in kako je Jeremy za njim zlezel noter.

Tom je dejal: »Skoraj mi je zlomil zapestje. Kako je lahko fant, ki je bil šest mesecev izgubljen v gozdu, postal tako močan?« Podrgnil si je zapestje in s pogledom sledil Jeremyju, ki bi moral biti okostnjak, vendar sta bila z Ralphom oba mišičasta in dobro hranjena – nič več dečka s fotografij ob izginotju, temveč že mlada moška.

Maggie ni odgovorila. Še vedno v šoku je skušala doumeti zadnje trenutke, ko je bila z dečkoma sama v gozdu. Preden so prispeli reševalci in gozdni čuvaji, je molče sedela in poslušala, kako je Jeremy Ralphu tiho govoril v jeziku, ki ga ni še nikoli slišala in ga tudi nikoli več ne bo. Njegove besede so zvenele kot šelestenje suhega listja, ki ga veter nosi skozi jesenski gozd. In karkoli je že rekel, je vedela, da bi, če bi razumela besede, razumela tudi eno izmed globokih skrivnosti sveta – skrivnosti, ki morajo ostati skrite.

Ko je umolknil, je na veji nad njunima glavama pristala ptica, rdeča kot kardinal; vendar ni bila kardinal. Bila je rdeča vrana, čeprav takih sploh ni, niti v Rdečem vranu ne.

Pogledala je Jeremyja. Prst si je položil na ustnice.

Gotovo si je vse skupaj domišljala. Prevzel jo je trenutek, preplaval jo je adrenalin. Nobenih rdečih vran ni bilo. Nobenih čarobnih besed. Dobra zgodba že, vendar ne pravljica. V Zahodni Virginiji ni pravljič. Sreča je že to, da imajo Target.

Ampak zakaj pa ne tu? Zakaj so Francija, Nemčija in vsi drugi kraji lahko imeli pravljice, Zahodna Virginija pa ne? Divja Zahodna Virginija. Čudovita Zahodna Virginija. Prelepa, nevarna, temačna in skrivnostna Zahodna Virginija. Zakaj ne bi smeli imeti pravljič tukaj, kjer se hribi valijo kot valovi

oceana in je jutranja meglica gosta kot molk družine, ki ima skrivnosti? Če vile obstajajo, ne bi mogle najti boljšega kraja za pripovedovanje svojih zgodb, kot je tak gozd ...

Maggie ni nikoli več videla tistih dveh dečkov. To ni bila njena zgodba, vendar ni nikoli pozabila trenutka, ko ji je veselje dovolilo, da se je s konicami prstov dotaknila pajčevinastih robov prave pravcate pravljice.

Dečka sta izginila v gozdu, potem pa se čudežno pojavila, ko so že vsi mislili, da sta mrtva ... Če to ni pravljichen konec ...

Pravzaprav to ni bil pravljichen konec.

V resnici je bil šele začetek.

PRIPOVEDOVALKIN KOTIČEK

Recept za pravljico

Živjo. Sem vaša pripovedovalka. Morda se sprašujete, zakaj takole vdiram v zgodbo, in to vprašanje je kar na mestu. Toda to je pravljica in te se razvijajo po svojih pravilih. Želela sem, da poznate vsa ta pravila, tako da bomo vsi na isti valovni dolžini. Najprej, kaj je pravljica? Modra in prijazna učiteljica, ki sem jo nekoč poznala, je sestavila svoj recept zanjo. Glasil se je približno takole ...

Recept učiteljice Adler za pravljico

Za vsako pravljico, ki bo uredna svojega imena, potrebuješ večino naslednjih sestavin, če ne celo vseh:

- *Eno princeso v nekakšnih težavah in/ali stiski.*
- *Enega čarounika. Če ta ni na voljo, ga lahko nadomestiš s coprnikom in/ali coprnico. Skratka, z nekom, ki ima čarobne moči in ve več, kot je pripravljen povedati.*
- *Enega čim bolj nepričakovanega junaka.*
- *Enega do tri hudobce, s katerimi se spleča spopasti (in ne skopari z zlobnimi dejanji).*
- *Člana kraljeve družine, zakrinkanega v nepomembneža.*
- *Ščepec nenavadnih živali.*
- *Vse sestavine stresi v svet, ki ni naš, dobro premešaj in pusti vzhajati.*

Da si ustvaril dobro pravljico, boš vedel, če se bo zgodba za junake končala srečno, za hudobce pa slabo.

Morda ste opazili, da »pripovedovalke« ni v receptu, ampak sem tukaj, to vam zagotavljam. Igrali se bomo Špicparkeljčevo igro in pustila bom, da sami uganete, kako mi je ime.

Še to: za to zgodbo morate poznati tudi pravilo trojic. V pravljicah so vse stvari po tri – trije medvedi, tri želje, trije tleski s peto, ki te pone-sejo domov.

In še to – pravljice se začnejo z »Nekoč pred davnimi časi ...« in končajo z »Živel so srečno do konca svojih dni«.

In seveda so izmišljene. Vse.

No, razen te.

PRVO POGLAVJE

NAŠA ZGODBA SE ZDAJ ZAČNE

Emilie Wendell se je iz svojega doma v Miltonu v Ohio do Bernheimovega gozda v predmestju Louisvilla vozila dobri dve uri in pol. Hotela je prispeti v dveh urah in petnajstih minutah, a je zaradi prometne nesreče na južni avtocesti I-65 nastal zastoj. Molila je, da bodo snemanje zamaknili. Te zadeve se nikoli ne začnejo točno, kajne?

Že več tednov je po spletu zalezovala Jeremyja Coxa ter upala in molila, da bo po naključju prišel v njeno bližino. In potem je tisto jutro med mejli zagledala sporočilo. Dokumentarno televizijsko oddajo z naslovom *Neznana lokacija* bodo tisti dan snemali v Bernheimovem gozdu – posebni gost pa naj bi bil iskalec pogrešanih oseb Jeremy Cox. Nase je vrgla oblačila od prejšnjega dne – rdeče pajkice, majico, pulover s kapuco –, obula gležnjarje ter zdirjala iz hiše.

Dve uri in pol mrzlične vožnje je bila nizka cena za priložnost, da v živo vidi Jeremyja Coxa. Takoj ko je prispela, je parkirala, pograbila nahrbtnik in stekla proti središču za obiskovalce.

Bil je deseti oktober, oblačen in mrzel dan. Vsaj za Kentucky je bilo mrzlo. Kljub mrazu je prepotena prispela do odra. Našla je dva uslužbenca parka, ki sta zlagala stole nazaj na kup. Letak neonsko oranžne barve je oglaševal pogovor o varnosti z Jeremyjem Coxom. Očitno ga je bilo že konec.

»Sem zamudila snemanje?« je vprašala uslužbenko in bilo ji je nerodno, ker je bila tako zadihana. »Dogovorjena sem za sestanek z Jeremyjem Coxom,« je dodala, da ne bi izpadlo, kot da je kakšna srhljiva oboževalka, temveč ima dogovorjen termin.

Starejša gospa je pokazala po poti naprej. »Pogovor je končan, ampak zdaj snemajo pri ribniku zraven Malega Nisa.«

»A tako, pri Malem Nisu.« Emilie se je zahvalila gospe in stekla po potki.

Našla je ribnik in se sprehodila ob okljuku, dokler ni zagledala prvega izmed Gozdnih velikanov. Brala je že o slavni umetniški instalaciji, vendar ni bila pripravljena na osupljivo višino lesenih skulptur. Šest metrov ali še več. Že na fotografijah so jo prevzele, v živo pa so jo osupnile. Vedela je, da so člani družine velikanskih trolov trije. Ta je bil Mali Nis, sin. Nekje v parku sta bili še njegova noseča mati in sestra.

Emilie si jih je nameravala ogledati z mamo, vendar nista nikoli našli časa. In potem se je čas, jasno, iztekel.

Potlačila je misli na mamo. Nikoli ni ravno blestela v zbranosti, ampak danes ji bo uspelo. Mora ji.

Takrat ga je zagledala. Jeremyja Coxa. Stal je na brvi, s hrbtom proti ribniku. Bil je natanko tak kot na fotografijah na spletu. Imel je rjasto rdeče lase, lepo urejeno brado in oblečen je bil kot trendovski mlad plezalec. Oprijeta siva majica z dolgimi rokavi. Platnene hlače z žepi, kakršne nosijo plezalci. Rjavi pohodni čevlji, ki so bili že precej ponošeni, je opazila. Obkrožali so ga trije snemalci, medtem ko mu je ženska s popolnim radijskim glasom postavljala vprašanja, ki jih je najbrž slišal že milijonkrat.

Novinarka: No, Jeremy, zakaj samo dekleta? Imate to neverjetno sposobnost, a jo uporabljate le za pomoč pri iskanju deklet.

Jeremy: Deklet in žensk.

Novinarka: Tako je. Ampak zakaj samo njih? Fantov pa sploh ne?

Jeremy: Ženske se izgubijo drugače kot moški, ti se izgubijo drugače kot majhni otroci in ti se izgubijo drugače kot starejši ljudje. Pri tem je veliko psihologije. Smiselno se je specializirati.

Novinarka: V desetih letih ste našli petdeset pogrešanih žensk in deklet

ter odkrili štirinajst trupel. To je osupljivo velik uspeh za enega samega človeka. In to po vsem svetu.

Emilie je poslušala, kako je novinarka naštela države, v katerih je Jeremy iskal in našel pogrešane ljudi. Malčico, ki je zatavala z družinske kmetije v Braziliji. Milijarderjevo dekle, ki je izginilo na dopustu na Svetem Bartolomeju. Francosko pohodnico z zlomljeno nogo, ujeto v grški soteski.

Jeremy Cox je imel celo v deželah, v katerih še nikoli ni bil, v težkih podnebnih razmerah in neizprosnih pokrajinah neverjetno dober občutek za iskanje izgubljenih, mrtvih ali živih.

NOVINARKA: Ali vedno najdete svojega pogrešanca? Oziroma pogrešano? Iskano dekle?

JEREMY: Ne vedno.

NOVINARKA: Ne?

JEREMY: Eno še vedno iščem.

NOVINARKA: Samo eno? Neverjetno. V čem je vaša skrivnost?

JEREMY: Nobene skrivnosti ni. Doživel sem drugo plat iskanja. Večina ljudi v iskalno-reševalnih ekipah te izkušnje nima. Vem, kako je, če si izgubljen. In imel sem zelo zelo veliko srečo.

NOVINARKA: Recimo, da se izgubim v gozdu, kot je ta. Kaj moram storiti, da bom olajšala reševanje?

JEREMY: Celo v gostem gozdu lahko izgubljeni prehodi po tri kilometre na uro. V dveh urah je to polmer šestih kilometrov, kar pomeni območje iskanja na dobrih sto desetih kvadratnih kilometrih. Zato ljudem svetujemo, naj ostanejo na istem mestu in počakajo, da jih bo nekdo našel. Na žalost raziskave kažejo, da petinšestdeset odstotkov izgubljenih ljudi v tem položaju ne ostane na istem mestu.

NOVINARKA: Zakaj pa ne?

JEREMY: Ker si zatiskajo oči.

NOVINARKA: Zatiskajo oči?

Jeremy je s pogledom ošinil Emilie, kot da je začutil njeno strmenje. Med njima je bilo samo šest metrov; bila sta si dovolj blizu, da je vedela, da s pogledom preiskuje njen obraz. Nagrbančil je čelo, kot da razmišlja, od kod jo pozna, nato pa se je obrnil nazaj k novinarki.

JEREMY: Nihče si noče priznati, da se je izgubil.

Novinarka se je zasmejala. Obrnila se je k režiserju.

»Ta je pa dobra,« je dejala in zvenela kot popolnoma drug, skoraj normalen človek. »Dobra izjava za zaključek.«

»Smo končali?« je vprašal Jeremy. Imel je čisto rahel britanski naglas.

»Še eno vprašanje,« je rekla in spet uporabila svoj radijski glas.

NOVINARKA: Ali bi v primeru, da bi se Ralph Howell spet izgubil, naredili izjemo v pravilu 'samo dekleta' in ga poskusili najti?

Emilie je opazovala, kako je brada Jeremyja Coxa otrpnila in so njegove oči dobile barvo granita. Prej bi dobili odgovor od Gozdnih velikanov kot od njega.

»Prav ste imeli,« je odvrnil in jo spet pogledal. »Tisto je bila dobra izjava za zaključek.«

Medtem ko je snemalec snemal Malega Nisa in okoliški gozd, je novinarka poklicala Jeremyja na stran in mu nekaj zašepetala. Mogoče opravičilo? Je bilo o Ralphu Howellu prepovedano govoriti?

Karkoli sta se že pogovarjala, je bilo v nekaj sekundah končano. Pomočnica, še mlajša od Emilie, je Jeremyju pomagala odpeti mikrofona z majice in jopiča.

Rokoval se je z nekaj ljudmi, hitro pomahal ekipi v slovo in se odpravil po stezi nazaj proti središču za obiskovalce.

Emilie je stekla za njim.

»Oprostite?« je rekla, ko ga je dohitela.

»Živjo,« jo je pozdravil, vendar se ni ustavil – le nekoliko je upočasn timer korak, za kar mu je bila hvaležna.

»Nisem iz televizijske ekipe.« Dihala je plitvo in hitro, vendar si je nadela

nasmešek in se pretvarjala, da ne bo vsak hip omedlela od vznemirjenja.

»Ime mi je Emilie. Vi ste Jeremy Cox, kajne?«

»Običajno sem,« je odgovoril. »Kaj bo dobrega?«

»Se lahko na hitro pogovoriva? Obljubim, da ne bom omenjala Ralpha Howella.«

Na ustnicah mu je zaigral rahel nasmeh. Zdaj so bile njegove oči žive, ne več zadržane, kot so se ji zdele med intervjujem.

Skomignil je. »Hvala. Raje se drži zase. Ljudi prosim, naj ga pustijo pri miru. A preprosto ne morejo.«

Pokimala je in dodala: »Prav, prav. Kot pri Stevie in Lindseyju.«

Pogledal jo je. »Pri kom?«

Pospešila je in se postavila predenj, da se je moral ustaviti. Odpela si je jopico in razkrila majico pod njo – prastaro koncertno majico skupine Fleetwood Mac z narisanimi pingvini in rokavi v slogu bejzbolskih dresov.

»Stevie Nicks. Lindsey Buckingham. Vsi hočejo, da bi se skupina spet združila.«

»Lepa majica,« je pripomnil. Njegove oči so bile lešnikovo rjave kot poletni gozd – zimzelena drevesa, rodovitna zemlja, zlata sončna svetloba. Kadar se je nasmehnil, so zažarele. No, skoraj nasmehnil. Zdelo se ji je, da se pod televizijsko osebnostjo s kamnitim obrazom skriva zelo drugačen Jeremy Cox.

»Hvala. Stevie Nicks je moj navdih in rešiteljica.«

Nekoliko je dvignil obrvi. »Se ti ne zdi, da je malo pred tvojim časom?«

»Stevie Nicks presega prostor in čas,« je povedala. »To najbrž zveni čudno? Ko sem živčna, preveč govorim. Pravzaprav zmeraj. Lahko rečete kaj čudnega, da mi bo malo manj nerodno?«

»Imel sem nečiste misli o Ann Wilson,« je rekel. Prasnila je v smeh. Prav je imela. Resnični Jeremy Cox je pokukal izza maske in že zdaj ji je bil všeč.

»Ann Wilson iz benda Heart? Ne, ni čudno. Mega že, ni pa čudno.«

»Poskusil sem,« je rekel, in čeprav je zvenelo, kot da se opravičuje, je vedela, da se trudi zadrževati smeh.

»Skratka, hvala, da lahko govorim z vami. Obljubim, da vam ne bom vzela preveč časa, gospod Cox.«

»Kar Jeremy mi reci. Ti pa si Emilie, si rekla?«

Pokimala je. »Ja. Iz Ohia sem. Sosea sva bila. Hočem reči, Ohio in Zahodna Virginija sta sosed, ne pa ti in jaz osebno.«

»Mi boš povedala, kdo je izginil, ali hočeš, da ugibam?« Vprašanje je bilo odrezavo, vendar je to ni motilo. Tudi ona je hotela čim prej opraviti s tem.

»Moja polsestra. Ugrabili so jo.«

»Pred kratkim?«

»Pred dvajsetimi leti. Če ti kaj pomeni, je bila tudi ona iz Zahodne Virginije.«

Očitno mu je to nekaj pomenilo. »Vse za rojakinjo iz gorate zvezne države. Poiščiva kraj, kjer se lahko pogovoriva.«

Odločila sta se, da se bosta pogovarjala na poti proti drugima Gozdnima velikanoma. Pot je bila ravna in končno je lahko prišla do sape.

»Si bil že kdaj tukaj?« je vprašala Jeremyja.

»Še nikoli,« je odgovoril. »Gozd je malo premajhen, da bi se ljudje v njem izgubili. Avtocesto se sliši.«

Se je že tako dolgo ukvarjal z iskanjem in reševanjem ljudi, da gozdov ni ocenjeval po njihovi lepoti, temveč po tem, kako zlahka ali težko se izgubiš v njih?

»Letos poleti sem skoraj prišla sem,« je povedala in se ustavila, da bi si ogledala Malo Elino, hčer iz družine velikanskih trolov. Kip je sedel na tleh in se igral z veliko skalo kot z avtomobilčkom. »Z mamoo sva imeli navado, da sva šli v gozd vsakič, ko je kdo umrl. Prvič je prikupnega potepuškega mačka, ki sem ga hranila, povozil avto. Pokopali sva ga na vrtu, vendar se nikakor nisem mogla vrniti v hišo in se delati, kot da je vse normalno, veš. Zato me je mama odpeljala v gozd in sva hodili. Hodili sva tako dolgo, da sva bili preutrujeni za žalost.« Spet je začela hoditi in Jeremy je bil takoj ob njej. »Mama je junija umrla. Hotela si je ogledati velikane, zato sem že razmišljala, da bi sama prišla sem, vendar nisem mogla. Očitno to zdaj počnem.«

»Temu se reče iskalno vedenje,« je razložil. »Ljudje, ki so nekoga izgubili, pogosto hodijo cele kilometre ali se po več ur vozijo ... Obstaja veliko teorij, zakaj. Jaz mislim, da zaradi občutka krivde. Običajno neupravičene. Mislijo, da bi morali to preprečiti, vendar niso mogli. In še takrat, ko jih ni več, se telo trudi storiti nekaj, da bi pomagalo, čeprav ne more.«

S pogledom je preletel gozd okoli njiju, kot da išče nekoga, ki je izginil.

Kdorkoli je že to bil, ga ni našel, zato je hodil naprej. Čez nekaj minut sta prišla do zadnjega Gozdnega velikana, mame Loumari, ki se je s hrbtom naslanjala na drevo, dlan pa ji je počivala na nosečniškem trebuhu.

»No, povej mi kaj o sestri,« je dejal. »Praviš, da so jo pred dvajsetimi leti ugrabili? Koliko si bila takrat stara?«

»Tri leta. Ampak šele pred kratkim sem izvedela za to. Uradno je pogrešana in domnevajo, da je mrtva. Trupla niso našli. Si boš kaj zapisal?« Odpela je nahrbtnik in vzela ven mapo, ki jo je prinesla.

»Ne,« je odvrnil. »Kako pa vedo, da je mrtva, če niso našli trupla?«

»Na policiji tako pravijo. Po zakonu je mrtva. Truplo njenega ugrabitelja so našli dva dni pozneje, moja sestra pa se nikoli ni vrnila domov, tako da ...«

»Kako je ugrabitelj umrl? Je kakšna možnost, da ga je ubila ona?«

»Dokaj ogabno je. Domnevajo, da mu je spodrsnilo in je zgremel s hriba, ko je bežal s kraja zločina.«

»Zakaj je to ogabno?«

»Ko so našli njegovo truplo, so mu ptice izključvale oči.«

»»Srhljivo,« je pripomnil Jeremy in zvenel skoraj navdušeno – ali vsaj zadovoljno. »Tjale.«

Narahlo jo je potrepljal po roki in nakazal, naj mu sledi k mizi za piknik. Sedla je na klop, on pa nasproti nje; mapa iz njenega nahrbtnika je ležala med njima. Ko je začela raziskovati polsestrino izginotje, je v reviji *Esquire* naletela na članek o Jeremyju. »Zavetnik izgubljenih deklet« se je glasil naslov – neverjetna resnična zgodba o nekdanj pogrešanem dečku, ki išče pogrešana dekleta. Na fotografiji je bil Jeremy, ki je v rezervatu za ameriške staroselce poziral z dvema najstnicama iz plemena Lakota. Stal je s prekrižanimi rokami in v črni majici fotografu kazal bicepse. Deklici sta bili poleg njega videti majhni, a hkrati ljubki, ponosni in uporniški. Ugrabili so ju belci iz bližnjega naselja delavcev na plinovodu. Tamkajšnji policiji ju ni uspelo najti. Na državni policiji ju niso niti poskusili iskati, saj so trdili, da sta najverjetneje pobegnili od doma. Njuni domači so poklicali Jeremyja. Čez osemintrideset ur ju je našel zaklenjeni v zadnjem delu bivalne prikolice. V članku je pisalo, da sta to le dve od desetih žensk in deklet, ki jih je v preteklosti že rešil.

In če ji ne bo mogel pomagati on, ji ne bo mogel nihče.

»Dobro, kako ji je ime?« je vprašal Jeremy.

»Shannon. Shannon Katherine Yates. Ampak najprej ti moram najbrž povedati,« je rekla Emilie, čeprav je bilo to zadnje, kar si je želela, »da je ... pravzaprav nikoli nisem srečala.«

»V redu. Zdaj me pa res zanima.«

Vse se je začelo, ko ji je junija umrla mama zaradi raka na dojki. Vedno sta bili sami in tako jima je ustrezalo. Emilie je že ves čas vedela, da je posvojena. To ni bila nikoli skrivnost, vendar jo je mama prosila, naj se izogiba spletnih strani za analizo DNK in iskanje prednikov, zato je Emilie ni nikoli spraševala o tem, čeprav bi morda morala. Imeli sta se radi. Ko ji je mama rekla: »Mogoče tega raje ne stori,« jo je Emilie ubogala.

Torej ni nikoli brskala po spletnih straneh, kot sta Ancestry in 23andMe. Dokler ni mama umrla in je začutila tako osamljenost, da je šla iskat sorodnike.

»Moje sožalje,« je pripomnil.

»Hvala.« Saj bi rekla kaj več, vendar se je trudila brez joka prebiti skozi pripovedovanje. »Em ... skratka, naredila sem tisto analizo DNK ...«

»Napaka?«

»Hja ... Kar hitro sem izvedela, zakaj me je mama svarila pred takimi stranmi.«

Emilie je že ves čas poznala resnico o svojih bioloških starših. Nihče ni vedel, kdo je njen oče, mama, odvisnica od alkohola in drog, pa je že pred leti umrla v prometni nesreči. Emilie se je včasih spraševala o svoji biološki družini, vendar ni nikoli čutila kakšne resnične povezave z njo. Dokler ni izvedela za sestro.

»Torej si dala analizirati DNK in našla polsestro?« je vprašal Jeremy.

»Edina zadetka z ujemajočo se DNK sta bila dva daljna bratranca in nekdo, ki je bil označen kot 'neznan/bližnji sorodnik'. Ampak zraven ni bilo nobenih podatkov, nobenega naslova. Hotela sem že opustiti vse skupaj, ko sem prejela zasebno sporočilo od kriminalista z oddelka za umore iz Zahodne Virginije. Prosil me je, naj ga pokličem. Mislila sem, da gre za prevaro, vendar ne – bil je resničen kriminalist, ki preiskuje stare primere. Tisti 'neznani/bližnji sorodnik' je bila moja polsestra. Rekel je, da bi radi dobili vse moje podatke za primer, da bi kdaj našli njeno truplo. Z mojo DNK bi jo lahko prepoznali. Niti tega nisem vedela, da imam polsestro. Tisti dan, ko sem

izvedela zanjo, sem izvedela tudi, da so jo ugrabili in umorili.« Emilie si je šla s prsti skozi lase. »Pljunila sem v epruveto, da so analizirali mojo DNK. Njeno so dobili iz krvi v prtljažniku ugrabiteljevega avtomobila, saj se je med poskusom pobega urezala.«

»A tako,« je rekel Jeremy. Zazdelo se ji je malce sprevrženo, da je ponosna nase, ker je njena zgodba moškega s skoraj mističnim darom za iskanje izginulih ljudi pripravila do tega *A tako*.

»A ne? Našla sem nekaj starih časopisnih člankov in podatkov o njeni ugrabitvi.« Pokazala je na mapo. »Pri trinajstih letih jo je v petek, ko je stopila iz šolskega avtobusa, ugrabil znan spolni prestopnik. V ponedeljek so v gozdu našli njegovo truplo. Njenega pa ne.« Zajela je zrak. »Moja mama je pokopana blizu doma. Vsak dan grem tja. Tudi Shannon bi rada pokopala tam. In morda organizirala pravi pogreb? Četudi ne bo prišel nihče drug razen mene, si to zasluži.«

Emilie si je že zamislila napis na nagrobniku: *Shannon Katherine Yates. Zaslužila si je boljši svet.*

»Zakaj ti to toliko pomeni? Ker če misliš, da ti bo najdba njenega trupla pomagala preboleti mamino smrt ... ti zagotavljam, da samo zapravljaš čas in denar.«

»Veliko denarja imam,« je dejala. »Iskreno, ne zamerim ti, da tako razmišljaš. Mama je umrla in čez en teden že iščem sorodnike? Mogoče je bilo sprva res tako, ampak ...« Globoko je vdihnila. »Ko sem imela tistega policista na telefonu, mi je najprej rekel: 'Z vami moram govoriti o vaši sestri.' Vem, da je neumno, ampak za neznamen trenutek sem bila zelo srečna. Sestro imam? Še nikoli ni nihče v zvezi z mano uporabil te besede. Takrat se prvič po mamini smrti nisem počutila popolnoma samo. No, razen Fritza.«

»Fritza?«

»Moj podganji ljubljeneček. Poimenovala sem ga po prvem bendu Stevie Nicks. Ampak to te ne zanima. Oprosti.«

»Glej, Emilie ...«

»Prosim, prosim, ne reci ne. Mama mi je zapustila veliko denarja, tako da ti lahko dobro plačam. In lahko ti pomagam. Tako ali tako nimam službe.«

»Nisem nameraval reči ne. Ampak gozd je lahko lep kraj za počitek,« je

dejal. »In moraš razumeti, da po dvajsetih letih morda ni več dosti ostankov trupla, ki bi jih lahko našli.«

Hvaležna mu je bila, da se ni poskušal polastiti njenega denarja in da ji ni vzbujal lažnega upanja. Zato mu je še bolj zaupala.

»Preden je mama zbolela, sem delala kot veterinarska tehničnica, potem pa sem dala odpoved, da sem jo lahko negovala. Nekoč je nekdo prinesel hčérinega lepega podgančka. Rekel je, da se pretepa z novim sostanovalcem v kletki, zato prosi, da ga uspavamo. Zavrnili smo ga. Tisti večer sem kot vedno odnesla odpadke ven. Podgančka je vrgel v smetnjak. No, vsaj ubil ga ni. Ampak vseeno, živega bitja ne moreš kar zavreči kot smet. Če pa nekdo to že stori, se lahko vsaj toliko potruđiš, da ga poiščeš, ne? Niti podgane nisem mogla pustiti v smetnjaku, pa naj truplo svoje trinajstletne sestre pustim v gozdu? Bi ga ti?«

Sprva ji ni odgovoril, nato pa je počasi pokimal.

»Naj bo. Pokaži, kaj imaš.«

»O moj bog, hvala,« je rekla in mapo na mizi potisnila proti njemu. Vzel jo je v roke. »Ampak preden odpreš mapo, ti moram nekaj povedati. Moja sestra je izginila v gozdu Rdeči vran.«

Pogledal jo je.

»V Vranu?«

»Ja, pet let prej, preden sta vidva z Ralphom Howelom ...«

»Oprosti. Ne morem ti pomagati.«

»Kaj? Zakaj ne?«

»Sama lahko uganeš,« je odvrnil in vstal.

»Glej, verjamem, da si zelo prizadet, ampak ...«

»Že danes zvečer imam let. Želim si, da bi ti lahko pomagal, a ne morem.« Obrnil se je, da bi odšel.

»Počakaj,« je zaklicala in tako hitro vstala, da je skoraj prevrnila klop. Odprla je mapo in mu v roko potisnila ovojnico s fotografijo. »To je njena fotografija. Samo poglej jo v oči in ji povej, da ti je vseeno za to, kar se je zgodilo z njo. Samo to te prosim. Vzemi jo.«

Vzel je ovojnico in jo pazljivo pospravil v žep.